

Sygn. akt V W 5407/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Paulina Suchenek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 9 marca 2016 r. i 15 marca 2016 r.

sprawy **P. K.** s. W. i H., ur. (...) w O.

obwinionego o to że:

W dniu 11 sierpnia 2015r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem firmy (...), która była posiadaczem samochodu marki M. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 12 stycznia 2015r. ok. godz. 13:55,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 KW w związku z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn zm.

orzeka

I. Obwinionego **P. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 złotych;

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty, obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 złotych.

Sygn. akt V W 5407/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 stycznia 2015 r. ok. godz. 13:55 strażnik miejski ujawnił wykroczenie drogowe polegające na niezastosowaniu się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” przez kierującego pojazdem marki M. o nr rej. (...). /k. 1 notatka urzędowa, k. 2 zdjęcie/

Straż Miejska podjęła czynności wyjaśniające, w celu ustalenia tożsamości sprawcy.

Na podstawie informacji uzyskanej od (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. ustalono, że użytkownikiem samochodu marki M. o nr rej. (...) była firma (...) ul. (...) (...) (...) O.. /k. 5 pismo (...) Sp. Z o.o./

Straż Miejska za pośrednictwem poczty dwukrotnie wezwała pisemnie posiadacza pojazdu marki M. o nr rej. (...) P. K. (k. 6 oraz 8 i 9), do wskazania w terminie 7 dni od otrzymania wezwań, komu powierzył wskazany pojazd do kierowania lub używania w dniu 12 stycznia 2015r. ok. godz. 13:55.

W wezwaniach Straż Miejska wskazała, że w przypadku niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, popełni on wykroczenie z art. 96 § 3 k.w oraz że w związku z powyższym zakończenie prowadzonych czynności wyjaśniających w sprawie nastąpi poprzez wyrażenie zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego w wysokości 200 złotych.

Pierwsze skierowane przez Straż Miejską m. st. W. wezwanie z dnia 19 lutego 2015 r. skierowane do P. K. zostało doręczone 9 marca 2015 r. Natomiast drugie z adresowanych na adres P. K. wezwań z dnia 11 maja 2015 r. nie zostało mu doręczone, gdyż nie zostało ono podjęte w terminie / zwrótnie potwierdzenia odbioru k. 7 i 10/.

Pismem z dnia 18 lipca 2015 r. Straż Miejska ponownie wezwała P. K. do złożenia przez niego wyjaśnień w przedmiotowej sprawie w terminie 7 dni od dnia doręczenia pod rygorem wystosowania wniosku o ukaranie za wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Wyżej wymienione pismo zostało doręczone P. K. w dniu 4 sierpnia 2015 r.

P. K. w wyznaczonym terminie nie złożył żadnych wyjaśnień i w związku z tym został wystosowany wobec niego wniosek o ukaranie, skierowany do właściwego sądu.

Obwiniony P. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że obecnie nie pamięta już czy zareagował w jakiś sposób na pismo przysłane przez Straż Miejską. Podkreślił również, że nie pamięta komu powierzył samochód w dniu 10 lipca 2015 r. Wyjaśnił, że w/w pojazd jest samochodem firmowym i korzysta z niego on sam, jego współpracownicy, czasami również jego rodzina. Obwiniony wyjaśnił, że dokumenty i klucze do tego samochodu znajdują się w miejscu ogólnodostępnym, tj. w szafce w siedzibie firmy i są one dostępne dla każdego kto posiada prawo jazdy i może z samochodu skorzystać. Podkreślił również, że nie prowadzi on ewidencji osób, które w danym dniu korzystają z pojazdu. Dodatkowo w sprzeciwie od wyroku nakazowego oraz w piśmie z dnia 9 marca 2016 r. zakwestionował on legalność podjętych wobec niego działań i wniósł o umorzenie postępowania. /protokół rozprawy z dnia 9 marca 2016 r. k.39, sprzeciw od wyroku nakazowego k. 21-25, pismo z dnia 9 marca 2016 r. k. 32-37/

P. K. ma 36 lat. Jest rozwiedzony, ma jedno dziecko na utrzymaniu. Z zawodu jest przedsiębiorcą, ekonomistą. Prowadzi własną działalność gospodarczą i uzyskuje dochód w wysokości ok. 4000-6000 zł. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Nie był również karany. /protokół rozprawy z dnia 9 marca 2016 r. k. 38/

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego P. K. Sąd uznał za wiarygodne w części, w której podał on informacje dotyczące okresu czasu, od którego posiada on samochód firmowy, dane dotyczące osób użytkujących w/w pojazd oraz dane dotyczące umiejscowienia dokumentów i kluczyków do tego samochodu. Sąd uznał również za wiarygodne te wyjaśnienia obwinionego, w których wskazał on, iż nie prowadzi ewidencji w zakresie osób, które korzystają z pojazdu. Wskazane wyjaśnienia obwinionego były logiczne i spójne oraz zgodne z doświadczeniem życiowym.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionego podającego, że nie był w stanie wskazać kto prowadził pojazd w oznaczonym czasie, Sąd uznał za okoliczności, które nie powodują braku wyczerpania znamion zarzucanego mu wykroczenia oraz stanowią rezultat braku dostatecznej refleksji nad zakresem obowiązku ciążącego na posiadaczu pojazdu z mocy art. 96 § 3 kw i art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na dokumentach w postaci: notatki urzędowej /k. 1/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, oraz korespondencji /k. 3-13/, które zostały ujawnione na rozprawie, stwierdzając brak podstaw do kwestionowania wartości dowodowej tych dokumentów.

Obwinionemu P. K. zarzucono, że w piśmie z dnia 09 stycznia 2015r., będąc właścicielem firmy (...), która była posiadaczem samochodu marki M. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 29 września 2014r. ok. godz. 14.20, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie do obwinionego P. K. skierowane zostały wezwania, w których został on pouczone o treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, do pisemnego wskazania danych osoby, której pojazd w oznaczonym w tych pismach czasie, został powierzony do używania lub kierowania i udzielenia odpowiedzi w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. W doktrynie wskazuje się, że sytuacja, w której osoba osobiście zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej zaniechała, popełnia wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 kw. (W. Jankowski [w:] Grzegorz T. (red.), Jankowski W., Zbrojewska M., Kodeks wykroczeń. Komentarz, Wolters Kluwer 2013). W takim przypadku niewskazaniem będzie przede wszystkim udzielenie odpowiedzi negatywnej, np. w przypadku, gdy osoba zobowiązana nie wskaże tej osoby lub poda, że nie wie, w czyjej dyspozycji w określonym czasie był pojazd. Niewskazaniem będzie również zaniechanie udzielenia odpowiedzi na powyższe pytanie.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby obwiniony złożył pisemną odpowiedź na w/w wezwanie, bądź też stawił się osobiście we wskazanym miejscu w wyznaczonym terminie wskazując osobę, która w czasie zdarzenia dysponowała jego pojazdem.

Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym straż miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw. Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to jest zgodne również z orzecznictwem Sądu Najwyższego. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2014 r. sygn. akt V KK 378/13, wskazano, że (...) gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., popełnione od dnia 31 grudnia 2010 r., jeśli w zakresie swojego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły to wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie za owo wykroczenie." Podobny pogląd Sąd Najwyższy wyjawiał również w Uchwale 7 sędziów – zasada prawna z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt I KZP 16/14. Sąd w niniejszej sprawie podziela te stanowiska.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że Straż Miejska podała, że w dniu 12 stycznia 2015 r. ok. godz. 13.55 strażnik miejski ujawnił wykroczenie drogowe określone w art. 97 kw polegające na parkowaniu pojazdu marki M. o nr rej. (...) w strefie M-36. Świadczy o tym notatka urzędowa /k. 1/ oraz sporządzone przez strażnika miejskiego zdjęcie dokumentujące powyższe zdarzenie /k. 2/. Bezspornym jest również, że obwiniony został wezwany przez Straż Miejską do udzielenia informacji o osobie, której powierzony został w/w pojazd do kierowania lub używania w tym czasie i wezwanie to datowane na dzień 18 lipca 2015 r. zostało mu doręczone w dniu 4 sierpnia 2015 r.

Organ nie zwraca się z zapytaniem o wskazanie osoby, która popełniła wykroczenie – zwraca się wyłącznie o wskazanie osoby, której pojazd został powierzony do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wskazanie osoby, której został powierzony pojazd do używania lub kierowania nie jest tożsame z oskarżeniem tej osoby o popełnienie czynu zabronionego. Podnieść należy nadto, że norma prawna zawarta w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym przewiduje możliwość uchylenia się od obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu komu został powierzony pojazd do używania lub kierowania w oznaczonym czasie jedynie w sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli tej osoby i jej wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogła ta osoba zapobiec.

Wyjaśnienia obwinionego obrazują, że nie wystąpiły w sprawie warunki, na podstawie których mógłby się on uchylić się od obowiązku odpowiedzi na temat danych osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie na obwinionym P. K., ciążył obowiązek w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw i w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym takiego postępowania, by jako właściciel pojazdu, mógł zgodnie z ustawą zrealizować obowiązek udzielenia informacji organowi. Oznacza to, że osoba zobowiązana wobec organu ma obowiązek podania danych na temat tego, kto użytkował jej pojazd (pojazd znajdujący się w jej posiadaniu) zgodnie ze swoją wiedzą i pamięcią. Obwiniony na wezwanie nie zareagował.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

W chwili popełnienia czynu obwiniony był osobą dojrzałą życiowo, w pełni poczytalną, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę obwinionego.

Dokonując wymiaru kary, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze. Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Sąd ocenił, że orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 300 zł jest adekwatna do przeciętnego stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego oraz że będzie dostatecznie dolegliwa, biorąc pod uwagę zdolności zarobkowe obwinionego i jego sytuację zawodową. Poprzez orzeczenie względem obwinionego wskazanej kary grzywny, w ocenie Sądu zrealizowane zostaną cele prewencji indywidualnej, która ma za zadanie przede wszystkim przeciwdziałanie tego typu zachowaniom w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utrwalanie prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie Sąd wydał na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania, które w sprawie o wykroczenie, rozpoznanej na rozprawie wynoszą 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.